

מ"ת 29775/02/17 - אחמד חמודה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 29775-02-17 מדינת ישראל נ' אבו אסעד(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 54664/2017

בפני	כבוד השופט דניאל קירס
המבקש	אחמד חמודה באמצעות ב"כ עוה"ד א' מני
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל
	באמצעות פרקליטות מחוז צפון
	באמצעות סגנית בכירה בפרקליטות צפון נורית הדס

החלטה

1. זו בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרור, לשם קביעת "חלונות התאווורות" במעצר הבית בו הוא שוהה.
2. בכתב האישום נטען כי בתאריך 4.2.2017 סמוך לשעה 21:25 היו המבקש ושותפו הנטען בקיוסק המכונה 'פיצוציית טייגר' הנמצא בסמוך לצומת המטה בנצרת ושאותו מפעיל השותף. נטען, כי המבקש הגיע קודם לכן לקיוסק ברכב אותו החנה על המדרכה בסמוך לקיוסק. על פי הנטען, מספר דקות לאחר השעה הנזכרת הגיע רכב גולף לבן וחנה על המדרכה בסמוך לקיוסק. נטען כי השותף יצא מהקיוסק, נכנס לרכב הגולף, וקיבל מאחר אקדח עם מחסנית ריקה, והכניסו לכיס מעילו. השותף חזר לקיוסק, התיישב ליד המבקש מאחורי דלפק המכירה של הקיוסק, הוציא את האקדח מכיסו השמאלי מתחת לדלפק ובחן את הנשק. בהמשך, כך נטען, עטפו השניים את האקדח, כאשר המבקש מביא לשותף נייר לבן, השותף עוטף את האקדח בנייר, ואחר כך מכניסו לשקית שחורה. לאחר דברים אלה, על-פי הנטען, יצא השותף מהקיוסק והניח את השקית ובה האקדח מתחת לגלגל הימני הקדמי של רכבו של המבקש ושב לקיוסק. שני הנאשמים מואשמים בעבירת החזקת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בצירוף סעיף 29 לאותו חוק.
3. החלטתי על שחרור המבקש והשותף בתנאים ביום 12.2.2017 בשלב הצהרת תובע במסגרת מעצר הימים, וערר המדינה על אותה החלטה נדחה בענין המבקש (הערר בענין השותף, התקבל). בהחלטה באותו ערר (עמ"י 24214-02-17 מדינת ישראל נ' חמודה (12.2.2017)), ציינה כבוד השופטת ר' גלפז מוקדי כי חלקו של המבקש קטן מזה של השותף.
4. ביום 19.2.2017 נדחתה בקשת המדינה להשיב את המבקש למעצר עד לתום ההליכים. באותה החלטה קבעתי כי קיימת ראיות לכאורה בקשר למבקש. עמדתי על טענה בכתב האישום לפיה הנאשם הנוסף החביא את הנשק

שבנדון מתחת לרכבו של המבקש, לגביה לא עולה טענה מפרוטוקול הדיון בערר המדינה בשלב הצהרת התובע, וגם לגביה מצאתי ראיות לכאורה. כמו כן קבעתי כי מתקיימת עילת מעצר. דחיתי את הבקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים נוכח ההלכה לפיה רק במקרים חריגים מחזירים אדם ששוחרר בתנאים למעצר עד לתום ההליכים.

5. המבקש ביקש, במסגרת בקשת המדינה לעצור עד לתום ההליכים, לשנות את תנאי השחרור שלו כך שיותר לו לצאת ממעצר הבית לצורך העבודה. בהחלטה מיום 6.3.2017 עמדתי על החשיבות במתן אפשרות לאדם המשוחרר בתנאים לצאת לעבודה ועל כך שעבירת הנשק בה מואשם המבקש נמצא בצד המתון של רצף עבירות הנזק, אך דחיתי את הבקשה מפאת חשש לשיבוש הליכי משפט. כן קבעתי כי הטענה לפיה הנשק הוחבא מתחת לרכבו של המבקש אוצלת על מידת הפער בין חלקו של המבקש לבין זה של הנאשם האחר. המבקש הגיש ערר על אותה החלטה. בית המשפט המחוזי קיבל את הערר והתיר לו לצאת לעבודה (עמ"ת 3695-04-17 **חמודה נ' מדינת ישראל** (6.4.2017), מפי כבוד סגנית הנשיא **א' הלמן**). בהחלטה בערר זה, מצא בית המשפט המחוזי כי כאשר המבקש מצוי במעצר בית, מתן אפשרות לצאת לעבודה ולהתפרנס איננו מגדיל באופן משמעותי את יכולתו לשבש את הליכי המשפט, ככל שקיים חשש כזה. כן קבע בית המשפט המחוזי כי ספק אם יש בעובדה שהשותף הניח את הנשק מתחת לרכבו של המבקש כדי להחמיר את נקודת המבט על מידת אשמו בביצוע העבירה, ככל שתוכח.

6. ביום 15.6.2017 הגיש המבקש את הבקשה שבפני, לאפשר לו "חלונות התאוררות" מהמעצר בית בו הוא שוהה, בין השעות 19:00 עד 24:00. לטענתו הוא הוכיח לאורך התקופה שעברה מאז שחרורו בתנאים כי הוא מכבד את התנאים ומקיים ככתבם וכלשונם וכי הוא ראוי לאמון שניתן על ידי בית המשפט. כן נטען כי פרשת התביעה החלה והמשך הדיונים קבוע לחודש ספטמבר. נטען כי עבר זמן ניכר מאז שעניינו נדון ויעבור זמן רב עד לסיום משפטו, ועל כן חל שינוי בנסיבות המצדיק עיון חוזר. עוד נטען כי זו הסתבכותו הראשונה של המבקש; כי העבירה בה מואשם מצוי ברף החומרה בנמוך של עבירות הנשק; וכי חלקו באישום מינורי.

7. המדינה טוענת כי אין עילה לבקשה, שכן אין שינוי נסיבות, עובדות חדשות או חלופ זמן שיצדיק בקשה לעיון חוזר. המדינה הטעימה כי מדובר בעבירת נשק. נטען, כי המבקש נמצא מחוץ למקום מעצר הבית במהלך היום בעבודה, ומשמעות הבקשה לקבוע חלון התאוררות בן 5 שעות היא שאין למעשה מעצר בית.

8. הגעתי למסקנה שדין הבקשה להתקבל. חלופ זמן לצורך בקשה לעיון חוזר הוא נגזרת של נסיבות הענין. המבקש מואשם בהחזקת נשק. עם זאת, הוא נטול עבר פלילי, ומואשם בעבירה ברף המתון של עבירות נשק. שני מותבים של בית המשפט המחוזי כבר קבעו כי חלקו של המבקש באישום הוא החלק הקטן יותר מבין שני הנאשמים בכתב האישום. בית המשפט המחוזי כבר קבע בערר כי כאשר המבקש משוחרר למעצר בית, מעורב אחר שטרם נעצר ממילא יכול ליצור עמו קשר ויציאת המבקש לעבודה אינה מגדילה באופן משמעותי את יכולת השיבוש של המבקש. חלפו ארבעה חודשים מאז שהמבקש שוחרר בתנאים, וחלפו כחודשיים וחצי מאז הותר לו לצאת לעבודה; טענת המדינה בבקשה למעצר עד תום ההליכים לפיה המבקש הפר את תנאי השחרור נדחתה; המבקש טוען כי הוא מקיים את תנאי השחרור ככתובם וכלשונם ולא נטען אחרת בפני.

9. אין בידי לדחות את הבקשה על יסוד טענת המדינה לפיה משמעות קביעת חלון ההתאוררות המבוקשת

משמעה שלמעשה אין מעצר בית. מטרתו של מעצר בית אינה ענישה, אלא איון החשש העולה מעילות מעצר. המטרה אינה מספר מסוים של שעות בבית, אלא איזון בין זכות החירות של נאשם לבין אינטרס הציבור. כאשר בית המשפט המחוזי כבר קבע כי הימצאותו של המבקש מחוץ לבית במשך שעות העבודה באופן מפוקח מתיישבת עם רמת המסוכנות והחשש לשיבוש הנשקפים מהמבקש, איני סבור שהוספת שעות נוספות מחוץ למקום מעצר הבית, גם הם בפיקוח, שונה באופן מהותי. אמנם אין בהתאווורות יעד מוגדר, אולם גם נסיעה לעבודה ובחזרה ממנה אינה במיקום גיאוגרפי נקודתי וידוע בכל רגע.

10. לא מצאתי שיש בפסיקה אליה הפנתה המדינה כדי לדחות את הבקשה. ב-בש"פ 9192/09 **סליימה נ' מדינת ישראל** (20.11.2009) ו-בש"פ 7710/11 **מהדי נ' מדינת ישראל** (27.10.2011) נדחו עררים בענין החלטות בקשות לעיון חוזר לצורך יציאה ממעצר בית מלא לצורך עבודה. בעיני, בבחינת הזמן הדרוש עד שבית המשפט יתן אמון בנאשם במסגרת בקשה לעיון חוזר, בקשה לצאת ממעצר בית מלא לעבודה היא "קפיצה" גדולה יותר מאשר זו שבענייניו, שבו המבקש כבר יוצא במשך כחודשיים לעבודה ומבקש, בנוסף לכך, להתאווור באופן מפוקח. ב-בש"פ 5772/10 **קם נ' מדינת ישראל** (9.8.2010) בה נדחה ערר בענין בקשה לעיון חוזר לצורך יציאה ממעצר בית להתאווורות, מדובר היה בנאשמת אשר לא רק שהיתה במעצר בית מלא, אלא שמעצר הבית המלא נקבע במסגרת דחיית ערר קודם של הנאשמת וקבלה חלקית של ערר המדינה, תוך החמרת תנאי השחרור שלה. נסיבות אלה, של חשיבות השהות במעצר בית מלא ללא יציאה ממנו, ממילא אינן מתקיימות בענייניו, שבו המבקש עובד מחוץ למקום מעצר הבית במשך כל יום העבודה. ב-בש"פ 6526/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (29.10.2014) נקבע כי הותרה על כנם של תנאי שחרור הכוללים "חלונות יציאה" בני 8 שעות בימים א' עד ה' ו-4 שעות ביום ו' אינה פוגעת בנאשם שנדון שם באופן בלתי סביר ובלתי מידתי. שם נקבע כי יש בתנאים שנקבעו כדי לאפשר לו "לנהל שיגרת חיים סבירה, ואף להמשיך בעבודתו", קרי - לא רק עבודה אלא גם שיגרת חיים. בענייניו, "החלונות" היחידים שאושרו למבקש עד כה הם רק לצורך עבודה, מבלי שהם משרתים בנוסף לכך שגרת חיים. לא נעלמה מעיני טענת המדינה שבאותה פרשה מדובר היה בעבירות רכוש ואילו בענייניו מדובר בעבירת נשק; שם נקבע, עם זאת, כי מתקיים חשש לשיבוש, ולגבי הקביעות של מותבים בבית המשפט המחוזי בענין המסוכנות והחשש לשיבוש בענין המבקש שבפני, ראו לעיל.

11. הבקשה מתקבלת, באופן חלקי. הנאשם מבקש חלון התאווורות בשעות 19:00 עד 24:00 כל יום. דומני כי בהתאווורות בת שעתיים בימי עבודה, ובהתאווורות שלא בשעות לילה, יש כדי לאפשר למבקש, לעת הזו, שגרת חיים סבירה.

12. על כן הנני קובע, בהתאמה לשעות העבודה שנקבעו בבית המשפט המחוזי, כי מותר לנאשם לצאת ממקום מעצר הבית, בנוסף לאמור בתנאים שנקבעו עד כה, **ביום א' עד ה' בשעות 19:00 עד 21:00; ביום ו' מהשעה 16:00 עד 21:00 וביום שבת מהשעה 12:00 עד 19:00; כל זאת בעיר נצרת בלבד, ובלבד שילווה במשמורן שאושר לו בתיק זה בכל הזמן שבו הוא נמצא מחוץ למעצר הבית כאמור.**

12. מובהר כי כל יתר תנאי השחרור - עומדים בעינם.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ז, 25 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

דניאל קירס, שופט